

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/5/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612208621
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4612208621.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Molnárovej a členiek senátu JUDr. Dariny Vargovej a JUDr. Dany Kálnayovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 12C/406/2012-59 zo dňa 15. júla 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovenia § 101 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (OSP), ustanovení § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 5 ods. 1, 3, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a ustanovení § 41 ods. 1, 2 písm. c/, d/, i/, § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Uviedol, že žalobca sa návrhom zo dňa 27. 09. 2012 domáhal od žalovaného zaplatať majetkovú škodu vo výške 1.532,99 eur a nemajetkovej ujmy v sume 306,60 eur. Svoj návrh odôvodnil tým, že Okresný súd Topoľčany ako exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 82 dní. Vec bola vedená pod exekučným číslom EX 11183/2011. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla žalobcovi majetková škoda vo výške 1.532,99 eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá nemôže byť viac priznaná právoplatným rozhodnutím súdu. Nemajetkovú ujmu vyčíslil na 306,60 eur ako 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že došlo k zmareniu vymožitelnosti majetkového práva žalobcu, požaduje spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Zo spisu Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 5Er/592/2011 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 12. 08. 2011. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. O žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 15. 08. 2011, právoplatným dňa 03. 09. 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora

o udelenie poverenia zamietol. Voči uvedenému uzneseniu oprávnený odvolanie nepodal. Exekučné konanie je právoplatne skončené. Vo veci bolo rozhodnuté v lehote troch dní od podania žiadosti.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca sa podaným návrhom domáhal jednak náhrady škody a jednak náhrady nemajetkovej ujmy, ktorý odôvodnil tým, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Návrh žalobcu bol dostatočne špecifikovaný v zmysle § 43 OSP a Exekučného poriadku platného v čase podania návrhu. Žalobca v petíte návrhu uviedol, čoho sa podaným návrhom domáha, voči komu a z akého titulu. Nepredloženie dôkazov a neunesenie dôkazného bremena je dôvodom na prípadné zamietnutie návrhu, nie na odmietnutie podania. Návrh žalobcu súd nepovažoval za premlčaný, pretože žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená v auguste 2011, rozhodnuté o nej bolo v auguste 2011 a žalobca si uplatnil u žalovaného predbežné prerokovanie na náhradu škody v apríli 2012. Návrh žalobcu súd nemohol ako predčasne podaný zamietnuť, pretože vo veci bolo rozhodnuté po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Konštatoval, že navrhovateľ sa domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu s poukazom na ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že došlo k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, pričom nebola dodržaná zákonom stanovená 15-dňová lehota. Podstatou tohto sporu bolo zistiť, či sa na daný prípad vzťahuje zákonná lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a ak áno, či došlo k nedodržaniu tejto lehoty a či nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia alebo zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia mu spôsobilo škodu a nemajetkovú ujmu a či mu rozhodnutie o zamietnutí žiadosti mohlo spôsobiť škodu alebo nemajetkovú ujmu. Uviedol, že žalobcom tvrdená majetková škoda nebola nijako preukázaná, žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom zníženie svojho majetku, pričom na žalobcovi je preukázať svoje tvrdenia. Žalobca svoje tvrdenia o škode v návrhu všeobecne popísané ani v jednom prípade nijako nedokladoval. Určenie výšky škody v návrhu nie je dôkazom o vzniknutej škode. Je na žalobcovi, aby spolu s návrhom predložil dôkazy ujmy, resp. uviedol skutočnosti, na ktorých základe bude možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik a rozsah ujmy. Súd však nevidel dôvod, aby sa nejakou výškou škody vôbec zaoberal, keďže mal za to, že k vzniku škody ani nedošlo. V súvislosti s nemajetkovou ujmu, ktorú si navrhovateľ uplatnil vo výške 20 % z istiny a príslušenstva, súd poznamenal, že takýto spôsob vyčíslenia nemajetkovej ujmy žalobca nijako nezdôvodnil, ani nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, len formálne uviedol, že došlo k zániku jeho podnikateľských aktivít a jeho podnikateľských plánov, čo nebolo bližšie odôvodnené, ani preukázané.

Dospel k záveru, že v predmetnej exekučnej veci je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku a zákonná 15-dňová lehota na vyporiadanie sa súdu so žiadosťou exekútora o udelenie poverenia neplatí v exekučných konaniach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Táto výnimka bola do zákona zavedená s účinnosťou od 01. 06. 2010 a vzťahuje sa aj na exekučné konania začaté pred účinnosťou zákona č. 144/2010 Z. z. a dôvodom zavedenia tejto výnimky bola potreba preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomností, ktoré nie sú prílohou návrhu na vykonanie exekúcie. Poukázal i na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoE/60/2011 zo dňa 19. 05. 2011. Zdôraznil, že v čase podania žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala. I napriek tejto skutočnosti došlo v danej veci k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia v lehote troch dní od podania žiadosti na súd, čo súd nepovažoval za neprimeranú lehotu na rozhodnutie, ani sa nestotožnil s názorom žalobcu, že by mu v dôsledku takéhoto postupu súdu mohla vzniknúť nejaká škoda alebo nemajetková ujma, ktorá nezávisí automaticky, len od zistenia nedodržania zákonnej či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy.

Žalobca namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu. Súd mal za to, že sa navrhovateľ nemôže domáhať nároku podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že sa jedná o nesprávny úradný postup, pretože exekučný súd vo veci rozhodol, svoje rozhodnutie právne zdôvodnil, oprávnený sa proti rozhodnutiu exekučného súdu ani neodvolal a rozhodnutie exekučného súdu akceptoval. Na uvedenom závere nič nemení ani námietka žalobcu ohľadom vypracovania znaleckého posudku znalcom v odbore

právne vzťahy k cudzine, nakoľko rozhodnutie exekučného súdu je právoplatné a takýto dôkaz by bol irelevantný pre dané rozhodnutie.

Súd sa nestotožnil ani s právnym názorom žalobcu, že rozhodcovský rozsudok je prekážkou pre domáhanie sa žalobcu nároku voči dlžníkovi v občianskoprávnom konaní, nakoľko žalobca nepreukázal, že by podal návrh voči dlžníkovi na civilnom súde, ktorý by mu bol konanie zastavil pre prekážku res iudicata. Rozhodnutie exekučného súdu bolo zákonné, nebolo zrušené ako nezákonné, a preto takéto rozhodnutie nemôže byť dôvodom pre vznik škody. Neexistuje žiadna súvislosť medzi postupom a rozhodnutím exekučného súdu a údajnou škodou žalobcu.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov konania, keďže sa žiadne neuplatnil.

Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý ho navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, skutočnosť, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplné zistenie skutkového stavu veci a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa rozhodol v merite veci na základe úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom v právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Mal za to, že ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia, ktoré musí byť zrušené. Konštatoval, že súd prvého stupňa vytvára konštrukciu, podľa ktorej návrh žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy bol anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov, avšak bol toho názoru, že samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Poznamenal, že súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo zastával názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. V danej veci vytvoril zákonodarca legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, ktorú exekučný súd ignoroval a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Mal za to, že súdu neprináleží polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, ale má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Ďalej uviedol, že súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 <aspi://module='P'&link='XX/XXXX Zb.%XXXXXX'&ucin-k-dni='XX.XX.XXXX'> Y.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='99/1963 Zb.%2523204'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, § 201 <aspi://module='ASPI'&link='99/1963 Zb.%2523201'&ucin-k-dni='30.12.9999'> OSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 <aspi://module='ASPI'&link='99/1963 Zb.%2523201'&ucin-k-dni='30.12.9999'> OSP), na pojednávaní bez prítomnosti žalobcu a žalovaného (§ 101 ods. 2 OSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='99/1963 Zb.%2523219'&ucin-k-dni='30.12.9999'> OSP).

Z predloženého súdneho spisu vyplýva, že žalobca podal návrh zo dňa 21. 09. 2012 s alternatívnym petitom na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorým sa domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom v zmysle ustanovenia § 152 ods. 2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe veci, tak, že žalovaný je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla spoločnosti POHOTOVOSŤ, s.r.o. nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Topoľčany, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 403800189 dlžníkom (povinným) D. A. v zákonom stanovenej lehote a rozsudkom rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 1.532,99 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 306,60 eur a tiež trovy súdneho konania. Podaním, doručeným tunajšiemu súdu dňa 15. 10. 2012, predložil Okresný súd Topoľčany vec Krajskému súdu v

Nitre na rozhodnutie o námietke zaujatosti vznesenej sudcami Okresného súdu Topoľčany. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 7NcC/557/2012-9 zo dňa 22. 10. 2012 rozhodol tak, že tam uvedení sudcovia Okresného súdu Topoľčany sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 6C/271/2012 a vec prikázal na rozhodnutie Okresnému súdu Nitra. K návrhu žalobcau zo dňa 21. 09. 2012 sa písomne dňa 20. 05. 2013 vyjadril žalovaný. Písomným podaním zo dňa 15. 07. 2013 žalobca predložil súdu stavisko k vyjadreniu odporcu k obsahu žaloby. Dňa 15. 07. 2013 sudca súdu prvého stupňa po pojednávaní vydal napadnutý rozsudok, ktorým návrh zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozsudku.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1, 2 citovaného zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a d) Ústavy Slovenskej republiky <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.86'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>.

Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona, zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, 3 citovaného zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

V preskúmvanej veci odvolací súd vychádzal zo zásady iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že súd prvého stupňa sa náležite a v súlade so zákonom vypořiadal so všetkými relevantnými námietkami a tvrdeniami žalobcu a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napadnutom rozhodnutí a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu tak ako ich uviedol (§ 219 ods. 2 OSP), vo svojom rozhodnutí sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. V priebehu súdneho konania bol dostatočne zistený skutkový stav veci a nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s omeškaním viac ako 82 dní.

Predmetom sporu boli nároky žalobcu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinného od 01. 07. 2004. V preskúmvanom prípade v exekučnom konaní okresného súdu malo dôjsť ku nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu kumulatívne:

- vo vydaní rozhodnutia o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej lehote.
- vo vydaní uznesenia, ktorým bolo odmietnuté vydať poverenie na vykonanie exekúcie, čím došlo k úradnému postupu bez splnenia zákonných podmienok.

Žalobca v podanom odvolaní naďalej tvrdí, že súd vec nesprávne posúdil po právnej stránke (právne posúdenie z hľadiska relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov) a nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty v súvislosti s určením zákonnej lehoty na vydanie poverenia v exekučnom konaní, keď exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej lehoty s omeškaním viac ako 82 dní.

Odvolací súd k tejto námietke odvolateľa uvádza, s poukazom na obsah spisu a rozhodnutie súdu prvého stupňa, že toto tvrdenie žalobcu nevyplýva zo spisového materiálu, lebo súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne uviedol, že v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala, pretože Exekučný poriadok v posudzovanom období podania žiadosti upravoval len lehotu na vydanie poverenia (§ 44 ods. 2 EP), a nie na vydanie iného rozhodnutia o návrhu na vydanie poverenia, ako to bolo v preskúmvanom prípade, lebo žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 12. 08. 2011. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu a o tejto žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 15. 08. 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol, teda o žiadosti rozhodol v lehote 3 dní od jej podania, a nie ako tvrdí odvolateľ až 82 dní od jej podania. Súd prvého stupňa jasne, logicky a vecne správne odôvodnil aj svoj záver prečo tak rozhodol a vysvetlil rozdiel právneho stavu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v čase rozhodovania v prípade, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ustálenú judikatúru rozhodovacej činnosti súdov poukázal na konkrétne rozhodnutia, ktoré obdobné prípady riešili a z úradnej povinnosti skúmal materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku.

V danej veci i odvolací súd je toho názoru, že keby aj bolo preukázané tvrdenie žalobcu v nedodržaní dĺžky lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, túto skutočnosť nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania s dopadom na tvrdenie žalobcu, že nesprávny úradný postup bol v konaní preukázaný nedodržaním zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. rozhodnutie II ÚS 471/2012, I ÚS 86/02). Žalobca mal možnosť proti uzneseniu exekučného súdu v danej veci podať opravný prostriedok, čo nevyužil a preto exekučný súd, v súlade s Exekučným poriadkom, ďalším uznesením exekúciu zastavil. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností odvolateľa v týchto veciach (zastavenie exekúcie) a akceptoval právne závery všeobecných súdov o neprípustnosti, resp. zastavení exekúcie, lebo rozhodcovský rozsudok (notárska zápisnica), na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté) neboli z rôznych dôvodov spôsobilým exekučným titulom na vedenia exekúcie (napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. III. 148/2014).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky odvolateľa, odvolací súd je toho názoru, že sú uvedené iba vo všeobecnej rovine bez konkrétnej špecifikácie, ako mal súd rozhodnúť o jeho žalobe, teda ako mal po právnej stránke

posúdiť jeho uplatnený nárok, čo neurobil a pokiaľ ide o jeho tvrdenie, že súd žalobu zamietol na základe úpravy obsiahnutej v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, teda že súd založil svoje rozhodnutie na neprípustnej interpretácii, odvolací súd dospel k záveru, že ak nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), nemal dôvod zaoberať sa ďalšími námietkami odvolateľa, ani ďalšími atribútmi vzniku škody (štyri zákonné podmienky) a nemajetkovej ujmy uplatnenej odvolateľom podanou žalobou. Neobstojí potom ani námietka odvolateľa o nutnosti nariadiť znalecké dokazovanie v zmysle jeho návrhu v tejto veci.

Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010- 12).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu, z Ústavy SR ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že súdy sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/0 I).

Súd je toho názoru, že súd prvého stupňa riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá. Odvolací súd dáva do pozornosti odvolateľa (žalobcu) rozhodnutie ESLP prípad Garcia Ruiz c. Španielsko z 21. 01. 1999 a zdôrazňuje, že judikatúra ESLP a ani Ústavný súd pritom nevyžadujú, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie danej veci rozhodujúci a vyžaduje sa špecifická odpoveď. Podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

Pri riadnom a dôslednom oboznámení sa s rozsudkom okresného spisu je zrejmé a nepochybné, že všetky otázky všeobecne namietané odvolateľom v odvolaní boli už súdom prvého stupňa vysvetlené. Odvolací súd nepovažuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vnútorne rozporné.

S poukazom na vyššie uvedený záver sudu prvého stupňa, ktorý urobil a ustál vo svojom rozhodnutí, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade so zákonom. Z týchto dôvodov bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol, lebo súd prvého stupňa sa vecne správne vypořiadal s dôvodmi žaloby.

Úspešný žalovaný si v odvolacom konaní trovy neuplatnil (nepodal návrh), a preto mu odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s §151 ods. 1 OSP náhradu trov konania nepriznal.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.